

KEDON KUKKIEN LAULU

- 1. Me kainoja ollaan ja pieniä vaan,**
E H H⁷ E
C[#]m F[#]m⁷ H⁷ E
mutt Luoja ei unhotta kukkiakaan.
H H⁷/D[#] E H⁷/D[#] E H
Hänen kenttensä kirjomme, laaksot ja haat,
H⁷ E G[#]m C[#]m⁷ F[#]m⁷ H⁷ E
ja viehkeiksi verhoomme vihreät maat.

- 2. Oi, emmepä kehrää ja loimia luo,**
mutt aina on valmihit vaatteemme nuo,
ja niinpä ei loistanut Salomokaan
kuin meistä nyt pienoisin mullassa maan.

Sanat Sakari Topelius (1818-1898)
Sävel saksalainen kansansävel

Monen kodin kirjahyllyssä oli ennen Sakari Topeliuksen kirjoittama kirjasarja **Lukemisia lapsille**. Sen viidennessä osassa (painettu 1947) on **Niittykukkien laulu**, johon yllä oleva laulu pohjautuu. Runon on suomentanut V. Tarkiainen, Valter Juva ja Ilmari Jäämaa. Seuraavalla sivulla on Niittykukkien laulu. Tämän kaltaiset runot kuuluivat ennen kansakoulujen kevätjuhlien vakio-ohjelmistoon.

NIITTYKUKKIEN LAULU

Me olemme kainoja, pieniä niin,
mut näymme Jumalan taivasiin.
Hänen laaksoissaan, Hänen niityillään
savinurmesta nostamme kauniin pään.

Kudo, kehrää emme, ja kuitenkin on
hame alati yllämme verraton.
Ja ei edes Salome loistossaan
ole voittanut halvinta kukkaa maan.

Ylenkatse on osana köyhien,
mut Jumalan valta on ikuinen,
ja ylpeys, suuruus häviää
ja viattomuus sekä nöyryys jää.

Vaikk oisimme hongan korkeat,
värit mistä me saisimme kauniimmat?
Ja löytäisimmekö tuoksunkaan
hyvän kuin se, jot imemme tomusta maan?

Vaikk olemme pieniä, pieniä näin,
niin kruunumme nousevat päivää päin.
Ja ne niin ovat kirkkaita kätkössäkin
kuin sinessä, huipulla tunturin.

Me kiitämme Luojaa; kiittää voi
ei paremmin metsä, mi huminoi.
Hyvin äänemme loitolta kuulee Hän
kuin kuulisi pitkäisen jylinän.

On riemu turvata Jumalaan!
Hänen tahtomattansa ainoakaan
ei värise lehtemme; jokaisen
myös ottaa hän huomaansa siemenen.

Sä armas lapsonen, seppelpää,
kukaks Jumalan niitylle aina jää,
ja viattomuudessa kasva niin
kuin mekin, katsoen taivasiin!